

Editurii „Cartea Românească” și de a relansa, cu autorii menționați și piesele lor respectabile (de nu și câteva deosebite), colecția de carte de teatru a editurii. Or, lăsând deoparte amănuntele particulare, fără o *sustinere serioasă, sistematică și provocator productivă*, dramaturgia românească (reprezentată de componenții recentului afiș, de grupul *dramAcum*, de alte coagulări din perimetrul generației) are toate șansele să rămână o *aproximare*, o valență culturală periodic invocată în seminarii festivaliere, un subiect pentru provizorii turbioane de opinie în breaslă. Deși sunt motive să se încurajeze o deslușire clar articulată, ceea ce se vede cu ochiul liber și „azi”, în producția supravegheată de Ana Mărgineanu. Este, însă, elementar că nici aplaudabila ei inițiativă, cum nici frecvențele acțiuni de promovare UNITER, UNITEXT etc., nu se pot substitui unei configurări – ca – sistem. Ca și alte proiecte focalizate, unul merit să susțină cu adevărat piesa românească și spectacolul ei își are locul în scenografiile economiei de piață liberă...

Obișnuită să fructifice oferta spațiilor netradiționale, regizoarea Ana Mărgineanu reușește să creeze un echilibru între planul abordării directe – „în real” – a spectatorului și momentele „în oglindă”. Sala e și teatru, personajele și publicul sunt, secvențial, și actorii întâmplărilor, *spațiul este cel al memoriei colective*. Regizoarea nu forțează, ci mai degrabă ademenește publicul la starea de participare. Un exercițiu de integrare a percepțiilor în *aperceptiv* ne dezvăluie, la un nivel, montarea. Poate și autorii invită la asemenea soluție spectaculară. În orice caz, prins între surpriză și emoție, extras din condiția protectoare de martor-meditativ, publicul înțelege – parcă – mai în amănunt lucrurile, faptul că ele vin din propria-i realitate. Decupașul textual dă fiecăruia dintre actori posibilitatea să se evidențieze într-o ipostază sau alta din paleta de tipologii. *Coca Bloos* – lângă o distribuție inspirat încheată și care construiește scene de efect – îmbină cu acuratețe, pe când trece relaxat prin indescrisibil de hazosul ei rol, planurile, de altfel separate (sală / scenă), și face, deci, să funcționeze convenția regizorală potrivit căreia Teatrul și Lumea s-au suprapus. De finețe – monologul confesiv al Mariei Ploae. Dezinvolve – schimbările de registru (ironic / dramatic / comic) *ale* Izabelei Neamțu, deosebit de iuți și de sigure. De asemenea, foarte activi, în cuplu comic, Cristian Iacob–Gheorghe Visu. Un spectacol plăcut, bun, modern, *despre vicleniile actualității*, aceea... *fierbinte după '89*. Cine poate ști cu mai multă exactitate decât dramaturgul român Ștefan Caraman sau Peca Ștefan, Petre Barbu, Paul Cilianu ori Călin Blaga ce iluzie, ce dezamăgiri, cât râsu-plânsu, câte alte costisitoare bunuri personale ar vrea omul din stal să-i fie „achitate”, în schimbul biletului de teatru?...

Teatrul Mic – 8.9 8.9...fierbinte după '89, **scenariu de Ana Mărgineanu pe texte de Ștefan Caraman, Peca Ștefan, Petre Barbu, Paul Cilianu, Călin Blaga. Regia: Ana Mărgineanu. Muzica: Petre Mărgineanu. Mișcarea scenică: Florin Fieroiu. Cu: Coca Bloos, Maria Ploae, Cristian Iacob, Isabela Neamțu, Cristian Radu.**

În drum spre Canterbury

Dacă intri în sala unde se prezintă adaptarea Nonei Ciobanu după Chaucer urmărit de ideea că scena va cuprinde tot raftul de bibliotecă despre acest Boccaccio englez și că o dramaturgie a *Povestirilor din Canterbury* trebuie, obligatoriu, să parcurgă textul de la A la Zet, desigur spectacolul te va dezamăgi. Nu e „marea

montare", nu tinde să satisfacă ori să reinventeze aserțiuni privitoare la autor sau la contextul beletristic. Tinde numai să răsfioască *albumul cu fețe* în căutarea acelor trăsături ce, în mod ciudat, trec granița timpului și sunt încă prezente, pilduitoare. Există un palier didactic al scenariului: care se „citește” și în neabătuta secvențialitate, dar și în modalitatea plastică, contând pe *light design* și proiecții. Captive în decor, proiecțiile „spun” de la început că ecuația montării nu va fi una complicată, ci una „foarte la vedere”: personaje drapate și lume din holul teatrului se intersectează și se suprapun. De fapt, locul desfășurării întâmplărilor este și el o proiecție, o „căutare”, cum mărturisește regizoarea, un „drum care se merge pe sine” încontinuu, fără oprire. Șapte pelerini, în postură de naratori și, totodată, de personaje active restituie, în regim comico-parodic, inflexiunile acțiunii (din Flandra, Siria, Cetatea Atenei...). Uneori bine controlat de interpreți, alteori menținut cu efort demonstrativ, registrul parodic „convine” – în principiu – viziunii regizorale, problema fiind a dozajului și omogenității tonale în scenă, de la o reprezentatie la alta.

Actualizările dinspre final, „desenate” apăsate chiar de regizoare, îi mobilizează la a fi prea expozitivi și pe actori. Altminteri, per total, trupa se achită cu profesionalism, iar în câteva momente, Claudiu Istodor, Radu Zețu, Vitalie Bantaș, Liliana Pană ies evident în prim-plan, fără a forța portanța la public a detaliilor comice. Și Ada Simionică, Bogdan Talașman, Mihaela Rădescu au bune prestații, de parcurs.

Teatrul Mic – Povestiri din Canterbury, după Geoffrey Chauseer. Adaptare, dramatizare, regie: Nona Ciobanu. Scenografie, light design, proiecții: Iulian Bălătescu. Muzica: Cristian Tarnovețchi. În distribuție: Claudiu Istodor, Mihaela Rădescu, Liliana Pană, Vitalie Bantaș, Radu Zețu, Bogdan Talașman, Ada Simionică. Premiera:

Ce se vede la final...

Undeva, cândva...parteneriatul dintre Teatrul Fără frontiere și Teatrul Foarte Mic va fi având un rost, o motivație. Ambele bune. E o întrebare dacă și rezultatul scenic – spectacolul – trebuie să „răspundă” și de intenționalitatea acestei colaborări de fiecare dată, la fiecă premieră. Pesemne că da, pesemne că nu, fiindcă viața teatrală nu-și croiește calendarele doar din zile faste, de duminică. Mai e și câte o filă nesemnificativă în top. Piesa Yasminei Reza (*Trei versiuni ale vieții*) are o construcție simplă, imediat descifrabilă la nivelul vieții teatrale. Asistăm la întâlnirea repetată a două cupluri de personaje din clasa mijlocie (oameni relativ realizați), în același spațiu, aproape în aceleași replici, descoperim însă, la reluare, caracterul și relațiile inșilor modificate – iar efectul este hazos, comic. Mediul e dezvoltat cu acuitate de text. Din când în când, montarea, sau mai exact actorii exploatează mai mult sau mai puțin fericit substanța comică a piesei. Problema e că prestațiile actoricești nu capătă relevanță, nu sunt „duse” nicăieri, se petrec, trec, rămân exerciții de moment care nu pot salva întregul de la deriva în nesemnificativ. La finalul spectacolului se vede asta foarte clar. Restul e teorie... Sau intenționalitate. Sau o altă montare, cu aceeași piesă simpatcă, ofertantă.

Teatrul Fără Frontiere în parteneriat cu Teatrul Foarte Mic – Trei versiuni ale vieții de Yasmina Reza. Traducerea: Violeta Popa. Regia: Monica Teodorescu; scenografia: Dana Istrate. În distribuție: Alina Berzunțeanu, Gabriel Spahiu, Gianina Corondan, Claudiu Istodor. Premiera: 2 decembrie 2004.